

Анотація

Басай В.Д., Мединська Л.В. Новации проекта Трудового кодекса Украины 2014 года. – Статья.

В статье анализируются положения проекта Трудового кодекса Украины, который предложен для обсуждения Министерством социальной политики Украины 12.11.2014 г. Исследуются положительные и отрицательные стороны законопроекта. Высказываются предложения, направленные на доработку данного документа.

Ключевые слова: трудовое законодательство, правоотношения в сфере трудового права, законопроект.

Summary

Basay V.D. Medynska L.V. Innovations of the Labour Code of Ukraine Draft of 2014. – Article.

The article analyzes the new draft of Labour Code of Ukraine proposed to discuss by the Ministry of Social Policy of Ukraine on 12.11.2014. The positive and negative aspects of the bill are studied. The offers to improve this document are proposed.

Key words: labor legislation, labor legal relations, draft.

УДК 349.4

В. О. Джуган

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного та
господарського права і процесу
Прикарпатського юридичного
інституту Національного
університету
«Одеська юридична академія»

**ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ
В УКРАЇНІ**

Однією з основних проблем правового режиму земель історико-культурного призначення в Україні є правове регулювання їх правової охорони. Забруднення довкілля, проведення земляних робіт без відповідного дозволу, засмічення, будівництво споруд без дотримання будівельних, архітектурних норм, порушення традиційного характеру середовища призводить до руйнування об'єкта культурної спадщини та погіршення стану земель історико-культурного призначення. Проблему правової охорони об'єктів культурної спадщини досліджували такі українські вчені-правознавці, як: Т.Г. Каткова [1], О.Р. Копієвська [2], Т.В. Курило [3], В.В. Максимов [4], О.І. Мельничук [5], але їх наукові праці не охоплюють питань охорони земель історико-культурного призначення.

Дане питання регулюється Конвенцією ЮНЕСКО «Про охорону всесвітньої культурної та природної спадщини» 1972 р., Конституцією України (далі – КУ), Законом України «Про природно-заповідний фонд», Законом України «Про охорону культурної спадщини» (далі - Закон), Законом України «Про охорону археологічної спадщини», Законом України «Основи законодавства про культуру». Слід прийняти єдиний документ, який визначатиме державний механізм правового регулювання у цій сфері.

Охорона культурної спадщини є комплексом заходів обліку, захисту, збереження, належного утримання та використання, консервації, реставрації, реабілітації та музеєфікації об'єктів культурної спадщини [6, с. 385]. Ст. 1 Закону визначає охорону культурної спадщини як систему правових, організаційних, фінансових, матеріально-технічних, інших заходів з обліку, запобігання руйнуванню, заподіяння шкоди, захист, збереження, утримання, належне використання, консервація, реставрація, ремонт, реабілітація, пристосування, музеєфікація об'єктів культурної спадщини [7].

Державне екологічне управління землями історико-культурного призначення в Україні здійснюють органи загальної компетенції (Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Верховна Рада України, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування та їх виконавчі органи) та органи спеціальної

компетенції (Міністерство екології та природних ресурсів України, Міністерство культури України, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, Державне агентство земельних ресурсів України, Державна архітектурно-будівельна інспекція України, спеціальні адміністрації Міністерства екології та природних ресурсів України тощо). Доцільною є думка Т.Г. Каткової, яка вважає, що слід передбачити обов'язкову участь громадськості у пам'яткоохоронній справі та включити до державних комісій громадян (різних спеціалістів, науковців по охороні культурного надбання) у згаданому Законі [8, с. 93].

Пам'ятко-охоронне законодавство України передбачає можливість створення консультативних рад науковців, але це не є обов'язково. Згідно з ст. 7 Закону, для розгляду наукових рекомендацій щодо розроблення основних напрямів розвитку охорони культурної спадщини тощо центральний орган виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини створює науково-методичні ради з провідних учених і висококваліфікованих фахівців-практиків. Положення про них затверджуються центральним органом виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини. Витрати, пов'язані із роботою цих рад здійснюються зазначеними органами охорони культурної спадщини (ст. 8). Незалежні групи спеціалістів з ініціативи об'єднань громадян, органів охорони культурної спадщини, виконавчої влади, місцевого самоврядування, власними коштами або на громадських засадах, можуть здійснювати громадську експертизу про охорону культурної спадщини. Її висновки необов'язкові до виконання, хоча можуть враховуватися органами виконавчої влади та місцевого самоврядування при прийнятті рішень (ст. 11 Закону) [8]. Отже, питання залучення громадськості до пам'яткоохоронної справи немає достатньої правової регламентації.

У Земельному кодексі України (далі – ЗК України) питанню охорони земель присвячений окремий розділ, що розкриває поняття, завдання та порядок охорони земель. Згідно ст. 162 ЗК України, охорона земель – це система правових, організаційних, економічних, інших заходів, спрямованих на раціональне використання, запобігання

необґрунтованому вилученню земель сільськогосподарського призначення, захист від шкідливого антропогенного впливу, відтворення і підвищення родючості ґрунтів, підвищення продуктивності земель лісового фонду, забезпечення особливого режиму використання земель природоохоронного, оздоровчого, рекреаційного та історико-культурного призначення» [9]. Аналогічне визначення міститься у ст. 1 Закону України «Про охорону земель» [10]. Зміст охорони земель закріплений ст. 164 ЗК України та включає: обґрунтування, забезпечення досягнення раціонального землекористування; захист сільськогосподарських угідь, лісових земель та чагарників від необґрунтованого їх вилучення для інших потреб; захист земель від ерозії, селів, підтоплення, заболочування, вторинного засолення, переосушення, ущільнення, забруднення відходами виробництва, хімічними та радіоактивними речовинами та від інших несприятливих природних і техногенних процесів; збереження природних водно-болотних угідь; попередження погіршення естетичного стану та екологічної ролі антропогенних ландшафтів; консервацію деградованих і малопродуктивних сільськогосподарських угідь [9]. Охорона земель зорієнтована на охорону земель сільськогосподарського призначення, а охорона земель інших категорій визначена досить поверхнево. Щодо земель історико-культурного призначення йдеться про особливий режим їх використання, але таку специфіку має кожна категорія земель. Є лише деякі норми про їх охорону.

Землі історико-культурного призначення потребують охорони як під час експлуатації пам'яток історії та культури, так під час проведення певних видів робіт. Не зважаючи на широкий негативний вплив на них та довкілля, законодавством передбачені поодинокі охоронні заходи щодо таких земель. Певні охоронні заходи, які застосовуються до земель історико-культурного призначення передбачено ст. 47 Закон України «Про охорону земель», згідно з якою використання ерозійно- та зсувонебезпечних земельних ділянок дозволяється за умови вжиття заходів щодо їх протиерозійного та протизсувного захисту, передбачених законодавством України. Вони передбачають також у землевпорядній, містобудівній та іншій документації. Тому власники та користувачі земельних ділянок мають здійснювати ґрунтоохоронні заходи для

запобігання погіршенню їх якості, якості суміжних ділянок та довкілля в цілому [10].

Ст. 46 цього закону забороняє несанкціоноване скидання, розміщення відходів на землях природно-заповідного, історико-культурного призначення тощо, що створює небезпеку для довкілля та здоров'я людини [10].

Закріплені певні обмеження щодо будівництва автодоріг на землях історико-культурного призначення. Експлуатація автодоріг загального користування та інших об'єктів автотранспорту негативно впливає на стан довкілля. Згідно Закону України «Про природно-заповідний фонд України», на землях природоохоронного, історико-культурного призначення забороняється будь-яка діяльність, що негативно впливає або може негативно впливати на стан природних та історико-культурних комплексів та об'єктів, перешкоджає їх використанню за цільовим призначенням (ст. 7) [10]. Отже, існує заборона розміщення таких об'єктів на цій категорії земель.

Згідно ст. 50 Закону України «Про охорону земель», охорона земель оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, природно-заповідного, іншого природоохоронного призначення здійснюється шляхом їх включення до складу екологічної мережі, обмеження їх вилучення (викупу) для інших потреб, обмеження антропогенного впливу на такі землі. Порядок їх використання, створення екомережі встановлюється законодавством України [11]. Відносини, пов'язані з формуванням екомережі, регулюються законами України «Про екологічну мережу України» [12], «Про Загальнодержавну програму формування національної екологічної мережі України на 2000 – 2015 роки» [13], «Про Генеральну схему планування території України» [14], ЗК України [9] та іншими нормативно-правовими актами.

Землі історико-культурного призначення мають особливу цінність та підлягають особливій охороні, але об'єктом екомережі Закон України «Про екологічну мережу України» їх не визначає. До об'єктів екомережі відносяться території та об'єкти природно-заповідного, водного та лісового фонду, сільськогосподарські угіддя екстенсивного використання

тощо. Відповідно до ст. 5 цього закону, складовими елементами екомережі є: території та об'єкти природно-заповідного фонду; землі водного фонду, водно-болотні угіддя, водоохоронні зони; землі лісогосподарського призначення; полезахисні лісові смуги та інші захисні насадження, які не віднесені до земель лісового фонду; землі оздоровчого призначення з їх природними ресурсами; землі рекреаційного призначення, які використовуються для організації масового відпочинку населення і туризму та проведення спортивних заходів; інші природні території та об'єкти; земельні ділянки, на яких зростають природні рослинні угруповання, занесені до Зеленої книги України; території, які є місцями перебування чи зростання видів тваринного і рослинного світу, занесені до Червоної книги України; частково землі сільськогосподарського призначення екстенсивного використання – пасовища, луки, сіножаті тощо; радіоактивно забруднені землі, що не використовуються та підлягають окремій охороні як природні регіони з окремим статусом [7]. Отже, згідно Закону України «Про екологічну мережу України», землі історико-культурного призначення не віднесено до складу екомережі, хоча ст. 50 Закону України «Про охорону земель» вказує, що охорона таких земель має здійснюватися шляхом їх включення до екомережі. Невідповідність цих норм можна пояснити так: не всі землі історико-культурного призначення є природними територіями, на яких є об'єкти, що мають особливу природну цінність; площа таких земель, місце їх розташування, призначення об'єктів культурної спадщини не завжди дозволяє включити до складу екомережі ці землі. Отже, до екомережі можуть бути віднесені землі історико-культурного призначення в межах природно-заповідного фонду або великі природно-культурні комплекси, що мають особливу історико-культурну природну цінність. Тобто, це землі зі складним правовим режимом. Слід змінити ст. 5 Закону України «Про екологічну мережу України» та додати до її складових землі історико-культурного призначення з особливою історико-культурною цінністю в межах природно-заповідного фонду та інші великі природно-культурні комплекси. Наприклад, території культурного ландшафту, віднесені до цієї категорії земель.

Згідно ч. 2 ст. 17 Закону України «Про екологічну мережу

України», включення територій та об'єктів екомережі до відповідних переліків здійснюється за рішенням органів виконавчої влади та місцевого самоврядування згідно їх повноважень у порядку, визначеному Урядом [12].

Державний контроль за формуванням, збереженням та використанням екомережі здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади з питань охорони довкілля, закон дозволяє здійснювати громадський контроль. Її території та об'єкти підлягають державному обліку, якщо вони є складовою частиною державного земельного кадастру, державних кадастрів інших природних ресурсів, територій та об'єктів природно-заповідного фонду, державної статистичної звітності (ст. 21 Закону України «Про екологічну мережу України») [12]. Державний моніторинг екомережі включає систему спостережень, спрямованих на оцінку цілісності екомережі, стану природних комплексів та об'єктів, включених до переліків екомережі, своєчасне виявлення негативних змін, прогнозування їх можливого розвитку, розроблення відповідних прогнозів, рекомендацій щодо формування, збереження, використання екомережі. Він належить до моніторингу довкілля і здійснюється в порядку, визначеному Урядом.

Згідно ст. 150 ЗК України, землі історико-культурного призначення належать до особливо цінних земель, що мають винятковий порядок вилучення, постійного користування для суспільних та інших потреб. Вилучення земель, що перебувають у державній або комунальній власності для несільськогосподарських потреб не допускається, крім деяких випадків (будівництва об'єктів загальнодержавного значення, ліній електропередачі тощо). Винятковий порядок вилучення особливо цінних земель передбачає його здійснення за згодою землекористувачів, на підставі постанови Кабінету Міністрів України, за згодою Верховної Ради України [9].

У разі відмови будь-кого з учасників процесу в погодженні місця розташування об'єкта ці питання вирішуються в судовому порядку. Порядок узгоджень, які слід здійснити до розгляду Верховною Радою України питання щодо вилучення цих земель, закріплено ст. 151 ЗК

України [9].

Згідно ст. 41 Конституції України, вилучення земель, що перебувають у приватній власності, навіть особливо цінних є неможливим, лише з мотивів суспільної необхідності [15]. До них ст. 146 ЗК України відносить такі потреби: під будівлі та споруди органів державної влади та місцевого самоврядування; під будівлі, споруди та інші виробничі об'єкти державної та комунальної власності; під об'єкти природно-заповідного, іншого природоохоронного призначення; оборони та національної безпеки; під будівництво та обслуговування лінійних об'єктів та об'єктів транспортної і енергетичної інфраструктури; під розміщення дипломатичних, прирівняних до них представництв іноземних держав та міжнародних організацій; під міські парки, майданчики відпочинку для обслуговування населення [9]. Слід видалити зі ч. 3 ст. 150 ЗК України термін «вилучення», залишивши лише «викуп» земельних ділянок особливо цінних земель.

Обов'язковою умовою експлуатації нерухомих об'єктів культурної спадщини є укладення охоронного договору між власником (користувачем) пам'ятки та відповідним органом охорони культурної спадщини. Згідно Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку укладення охоронних договорів на пам'ятки культурної спадщини» від 28 грудня 2001 р. № 1768, охоронний договір встановлює режим використання пам'ятки культурної спадщини чи її частини, зокрема, території, на якій вона розташована. Власник пам'ятки чи її частини або уповноважений ним орган (особа) зобов'язаний не пізніше 1 місяця з моменту отримання пам'ятки чи її частини у власність або у користування укласти охоронний договір з відповідним органом охорони культурної спадщини (п. 2) [16]. Такі договори на пам'ятки архітектури, містобудування, монументального, садово-паркового мистецтва, ландшафтні пам'ятки погоджуються з Державною архітектурно-будівельною інспекцією, а на пам'ятки монументального мистецтва, не пов'язані з архітектурними пам'ятками, комплексами, ансамблями, археологічні, історичні пам'ятки – з Міністерством культури України. Власник пам'ятки (уповноважений орган) повинен забезпечити дотримання вимог протипожежної, санітарної, екобезпеки, режим

використання пам'яток, пов'язаних з ними будівель, територій, культурних цінностей. Існує проблема організаційного характеру щодо їх укладення, тому слід вводити штрафи за їх відсутність або укладення з порушенням строків.

Збереження історико-архітектурної спадщини пов'язане з містобудівними заходами, закладеними у генеральний план міста, проектами планування його центру. Встановлюються межі історичних ареалів та зон охорони пам'яток архітектури, враховуючи проведені трансформації міста. Їх правовою основою є: ДБН 360-92 «Містобудування, планування та забудова міських та сільських поселень» [17], Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку визначення меж та режимів використання історичних ареалів населених місць, обмеження господарської діяльності на території історичних ареалів населених місць» від 13 березня 2002 р. № 318 [18].

Згідно ст. 32 Закону, для захисту традиційного характеру середовища окремих об'єктів культурної спадщини навколо них мають встановлюватися зони охорони пам'яток:

1) охоронні зони пам'яток архітектури, історії та культури, які включають території та виділяються для збереження та відтворення найближчого історичного середовища, головним чи суттєвим елементом якого є пам'ятка;

2) зони регулювання забудови, які охоплюють пов'язані з пам'яткою ділянки історичної забудови і розпланування, території, на які поширюється композиційно-видовий вплив пам'ятки (місця огляду, території, що оглядаються разом з нею в інших пейзажах і видах; ділянки, на яких необхідно регулювати висоту нової забудови для збереження цінних пейзажів і видів);

3) зони охоронюваного ландшафту, які охоплюють територію природних утворень, що становлять характерне середовище пам'ятки, і ті, що відіграють важливу роль у створенні цінних пейзажів з пам'ятками архітектури;

4) зони охорони цінного археологічного культурного шару, які встановлюються в межах територій історичних населених місць,

обмежених лініями укріплень з урахуванням передмість, некрополів тощо. Це території, за межами охоронних зон та пам'яток археології, де можливе існування археологічного культурного шару [7].

Їх закріплює також ч. 2 ст. 54 ЗК України. Різниця між ними полягає лише у закріпленні кола об'єктів культурної спадщини, навколо яких встановлюються зони охорони. Якщо пам'ятко-охоронним законодавством до таких об'єктів віднесено пам'ятку чи їх комплекс, то ЗК України їх коло звужує до: історико-культурних заповідників, меморіальних парків, давніх поховань, архітектурних ансамблів і комплексів [9]. У зв'язку з цим слід внести зміни до ч. 2 ст. 54 ЗК України за аналогією ст. 32 Закону. Законодавство передбачає також спеціальні положення щодо зонування території самих об'єктів історико-культурної спадщини (зокрема, музеїв). Так, за ст. 11 Закону України «Про музеї та музейну справу», на території музею може бути виділено заповідну, експозиційну, наукову, рекреаційну та господарську зони з особливим правовими режимами [19]. Вони є землями історико-культурного призначення, включаються до державного земельного кадастру, проектів землеустрою та іншої землевпорядної документації.

Відповідно до ст. 181 ЗК України [9] та ст. 1 Закону України «Про землеустрій» від 22 травня 2003 р. № 858-IV [20], землеустрій являє собою сукупність соціально-економічних та екологічних заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин та регіональної організації території адміністративно-територіальних утворень, суб'єктів господарювання, що здійснюються під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил. Мета землеустрою полягає у забезпеченні раціонального використання та охорони земель, створенні сприятливого екологічного середовища та поліпшенні природних ландшафтів (ст. 182 ЗК України) [9].

За ст. 193 ЗК України [9] та Постановою Кабінету Міністрів України «Про порядок введення державного земельного кадастру» від 12 січня 1993 р. № 15 [21], державний земельний кадастр – це єдина державна система земельно-кадастрових робіт, яка встановлює процедуру визнання факту виникнення чи припинення права власності на земельні ділянки і права користування ними та містить сукупність відомостей і

документів про місце розташування, правовий режим цих ділянок, їх оцінку, класифікацію земель, кількісну, якісну характеристику, розподіл серед власників землі та землекористувачів.

Проведення дій, спрямованих на облік об'єктів культурної спадщини, складання облікової карти, паспорту потребує значних фінансових ресурсів. Виділення коштів на це останнім часом або зовсім призупинено, або відбувається дуже повільно. У зв'язку з цим облік існуючих нерухомих об'єктів історії та культури найближчим часом не буде завершено.

Отже, охорона земель історико-культурного призначення є системою правових, організаційних, економічних, технологічних та інших заходів, спрямованих на забезпечення особливостей їх використання та збереження, забезпечення правового впливу на поведінку учасників земельних відносин, об'єктом яких є землі історико-культурного призначення, досягнення мети державної політики їх особливої охорони, яка визначається системою заходів природоохороного, ресурсозберігаючого та відтворювального характеру.

Охорона земель історико-культурного призначення може бути забезпечена шляхом: організації систематичних спостережень за станом таких земель та пам'яток історії та культури; проведення комплексних досліджень із метою розробки наукових основ їх збереження та ефективного використання; проведення екологічних експертиз; запровадження економічних важелів стимулювання їх охорони; розробки проектної та проектно-планувальної документації; землевпорядкування; складання проектів землеустрою; встановлення підвищеної відповідальності за порушення режиму охорони та використання таких земель, а також за знищення чи пошкодження пам'яток, їх ансамблів (комплексів); здійснення державного та громадського контролю за додержанням режиму їх охорони та використання; посилення нагляду за додержанням законодавства щодо охорони культурної спадщини, у тому числі в акваторіях водойм та морів, а також у місцях проведення археологічних розкопок, тощо.

Література

1. Каткова Т.Г. Правова охорона культурної спадщини в Україні / Т.Г. Каткова. – Харків: Право, 2008. – 216 с.
2. Копієвська О.Р. Право та охорона історико-культурної спадщини (теоретичний аспект дослідження) / О.Р. Копієвська // Держава і право. – 2005. – № 30. – С. 25–31.
3. Курило Т.В. Проблеми реалізації законодавства України про охорону культурної спадщини та деякі шляхи їх подолання / Т.В. Курило // Право України. – 2003. – № 3. – С. 125–127.
4. Максимов В.В. Правова охорона культурних цінностей у Конвенціях ЮНЕСКО: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д. ю. н.: спец. 12.00.12 / В.В. Максимов. – К., 1997. – 16 с.
5. Мельничук О.І. Статус всесвітньої культурної та природної спадщини людства в міжнародному праві: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д. ю. н.: спец. 12.00.11 / О.І. Мельничук. – К., 2006. – 19 с.
6. Юридична енциклопедія: в 6 т. / за ред. Ю.С. Шемшученко. – К.: Українська енциклопедія, 2002. – Т. 4: Н–П. – 720 с.
7. Про охорону культурної спадщини: Закон України від 08 червня 2000 р. № 1805-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 39. – Ст. 333.
8. Каткова Т.Г. Правова охорона культурної спадщини в Україні / Т.Г. Каткова. – Харків: Право, 2008. – 216 с.
9. Земельний кодекс України: Закон України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III // Офіційний вісник України. – 2001. – № 46. – Ст. 2038.
10. Про охорону земель: Закон України від 19 червня 2003 р. № 962-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 29. – Ст. 1431.
11. Про природно-заповідний фонд України: Закон України від 16 червня 1992 р. № 2456-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 34. – Ст. 502.
12. Про екологічну мережу України: Закон України від 24. червня 2004 р. № 1864-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 45. – Ст. 502.
13. Про Загальнодержавну програму формування національної екологічної мережі України на 2000-2015 роки: Закон України від 21 вересня 2000 р. № 1989-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 47. – Ст. 405.
14. Про Генеральну схему планування території України : Закон України від 07 лютого 2002 р. № 3059-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 30. – Ст. 204.
15. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 14.
16. Про затвердження Порядку укладення охоронних договорів на пам'ятки культурної спадщини: постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2001 р. № 1768 // Офіційний вісник України. – 2002. - № 1. – Ст. 77.
17. ДБН 360-92**. Містобудування. Планування і забудова міських і сільських поселень: наказ Державного комітету України у справах містобудування і архітектури від 17 квітня 1992 р. № 44 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа:

http://dbn.at.ua/load/normativy/dbn/dbn_360_92_ua/1-1-0-116.

18. Про затвердження Порядку визначення меж та режимів використання історичних ареалів населених місць, обмеження господарської діяльності на території історичних ареалів населених місць: постанова Кабінету Міністрів України від 13 березня 2002 р. № 318 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 12. – Ст. 587.

19. Про музеї та музейну справу: Закон України від 29 червня 1995 р. № 249/95-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. - № 25. – Ст. 191.

20. Про землеустрій: Закон України від 22 травня 2003 р. № 858-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 25. – Ст. 1178.

21. Про порядок ведення державного земельного кадастру: постанова Кабінету Міністрів України від 12 січня 1993 р. № 15 // Зібрання постанов Уряду України. – 1993. – № 3. – Ст. 55.

Анотація

***Джуган В. О. Проблеми організаційно-правового забезпечення охорони земель історико-культурного призначення в Україні.* – Стаття.**

У статті досліджуються основні проблеми організаційно-правового забезпечення земель історико-культурного призначення на основі аналізу норм земельного законодавства України. В результаті дослідження заходів забезпечення охорони цієї категорії земель автор зробить належні висновки та пропонує відповідні зміни до законодавства.

Ключові слова: землі, земельна ділянка, землі історико-культурного призначення, охорона земель, управління землями, зони охорони пам'яток, охоронний договір, землеустрій, державний земельний кадастр.

Аннотация

***Джуган В. О. Проблемы организационно-правового обеспечения охраны земель исторически-культурного назначения в Украине.* – Статья.**

В статье исследуются основные проблемы организационно-правового обеспечения земель исторически-культурного назначения на основе анализа норм земельного законодательства Украины. В результате исследования мер обеспечения охраны этой категории земель автор сделает надлежащие выводы и предлагает соответствующие изменения в законодательство.

Ключевые слова: земли, земельный участок, земли исторически-культурного назначения, охрана земель, управление землями, зоны охраны памятников, охранный договор, землеустройство, государственный земельный кадастр.

Summary

***Dzhuhan V. O. Problems of Organizational and Legal Protection of Lands of Historical and Cultural Significance in Ukraine.* – Article.**

The author explores the concept of land and brings his definition of lands of historical and cultural significance as a system of legal, organizational, economic, technological and other measures to ensure their specific use and conservation, providing legal impact on the behavior of land relations, the object of which is a land of historical and cultural significance, the goal of the state policy of special protection measures determined by the system of nature conservation, resource saving and reproductive character.

Key words: lands, ground area, lands of historical and cultural significance, land management, protection zone of monuments, protection agreement, state land cadastre.

УДК 349.41

І.О. Костяшкін

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри трудового,
земельного та господарського права
юридичного факультету
Хмельницького університету
управління та права

РОЗПОДІЛ ЗЕМЕЛЬ У ПРАВОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНОЇ ФУНКЦІЇ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ В УКРАЇНІ

Майже чверть століття Україна знаходиться на роздоріжжі визначення суб'єктного складу права власності на землю, територіального зонування та адміністративного устрою, які переважно залишаються спадщиною двадцятого сторіччя та не відповідають викликам сьогодення. Проблема розподілу земель завжди виступала ключовою у процесі цивілізаційного розвитку людства і може знайти своє вирішення лише за умови відповідності такого розподілу потребам та інтересам кожної людини та суспільства загалом, що лежить в площині реалізації соціальної функції права власності на землю. В даному випадку підтримуємо позицію В.І. Андрейцева, що створення правових засад для формування ринку земель, земельних ділянок, а, відтак, розвитку